

Суниці

Зеров Микола Костянтинович

Верхами сосон шум іде розлогий
І хмарою пухнатою темнить
Високий день і осяйну блакить;
У буйних травах плутаються ноги.

Отак би тут упасти край дороги,
Примкнувши вії, і хоча б на мить
Од псів гавкучих солодко спочить,
Од ницих душ, підступства і тривоги.

А там, по хвилі набіжного сну,
Натрапить знов на риму голосну,
На ритми, десь у серці позосталі;

І, соків земляних відчувши міць,
Розплющить очі і зустрить коралі
Таких веселих запашних суниць.

9.07.1934

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/sunytsi